

## SAMANTHA XXVI

Samantha XXVI.

### FANTOMEN PÅ STORA OPERAN.

Operahuset är i första hand designade för operaföreställningar. Detta innebär naturligtvis inte att symfonikonsserter är bannlysta.

Denna speciella kväll hade jag följt med Samantha för att höra Tjajkovskys Symfoni IV i f-moll samt, efter pausen, Mahlers Kindertotenlieder med Catharina Stanza som solist. Dirigent var Keri-Lynn Wilson ett musikaliskt underbarn som i motsats till många andra inte stannat i växten utan utvecklats till fullt mästerskap.

Samantha älskar Tjajkovskys musik. Det påstås att lesbiska dras till Tjajkovsky och Puccini. Det är möjligt. Jag vet inte. Jag är privatdetektiv och på musikpsykologi har jag, som det numer heter, "noll koll".

Envar som känner fjärde symfonin, vet att tredje satsen, ett ystert scherzo i pizzicato, slutar med ett "tap-tap-tap-tap..." i fade-out. Utan föregående varning startar så finalen med en åskknall som ledigt kan väcka döda.

Samantha och jag satt i en bekväm loge, något till vänster i första raden. Som bekant kan hundar, björnar med flera lukta sig till rädsla. Jag vill inte skryta, men jag har en liknande förmåga. Jag kan känna vittringen av djävulskap långt innan knivar dragits, skjutvapen eller handgranater osäkrats.

Redan då Keri-Lynn höjde taktpinnen, fick jag en känsla av att någonting inte stämde. Mina blickar drogs till det så kallade "oxögat". Någon hade något för sig där. Något sade mig att denne "någon" inte hörde till Tjajovkys supporterskara. Han var där i helt andra ärenden.

Just då andra satsen slutade, smög jag diskret ut och styrde stegen mot oxögat. Man nådde dess entré via en kort trapp som slutade vid ett trångt utrymme. Dörren var som alltid filtklädd och jag kunde glänta på den utan att avslöja min närvaro.

Mina värsta farhågor besannades. Mannen som just nu skruvade ihop sitt precisionsgevär och justerade in dess kikarsikte var Larry Dumont, en ökänd yrkesmördare, superprofessionell, listig och - framför allt - dyr. De som skulle ha råd att hyra honom, måste ha gott om pengar. Dumont tog inga småjobb. Här handlade det om gager i tiotusentalsdollarsklassen.

Scherzot gick mot sitt slut och Dumont började rikta in målet. Jag behövde inte en doktorsgrad i geometri för att bedöma projektilbanans riktning. Scherzot slutade och jag kastade mig mot mördaren. Geväret gick

av exakt då åskan slog ned i orkestern men kulan gick mot taket, troligen in i den grandiosast dekorerade kupolen.

Vi slogs under hela finalen. Ingen i salongen eller orkestern hade märkt något. Kampen i oxögat handlade om liv eller död. Turen var med mig. Jag lyckades slå honom medvetslös. För säkerhets skull gav jag honom ett par extra slag med gevärskolven i bakhuvudet. Geväret lämnade jag kvar med mina fingeravtryck borttorkade, men slutstycket stoppade jag i fickan. Om han nu, mot all förmodan, skulle vakna innan städpersonalen hittade honom, skulle han ändå inte kunna göra en fluga för när.

Jag återvände ned till vår foyer lagom till mellanakten. Samantha och jag tog varsin sandwich och ett glas vin. Vi försökte gissa oss fram till vilken eller vilka som betalat så generöst för att få henne mördad. Förvisso hade hon, genom sin grävande journalistik, skaffat sig talrika fiender, många av dem rika på såväl pengar som inflytande.

Vi återvände emellertid till salongen för att höra Catharina Stanza göra ett fantastiskt framträdande med "Kindertotenlieder" - dessa nästan olidligt smärtsamma klagosånger över barn som dött.

Konserten slutade. Folk stod upp och applåderade. Catharina blev tvungen att göra ett par extranummer. Det blev två sånger av Richard Strauss.

Jag och Samantha sökte oss ned till artistlogerna. Catharina var sig lik. Med glimten i ögat sade hon: "Men Samantha! - jag kände inte igen dig! - Du har ju kläder på Dig i dag!?" Samantha berättade att hon varit nanosekunder och picometer från att bära svepning i stället för klänning. Catharina bjöd oss att följa henne ut genom sceningången och dela hennes taxi. Det vore alltför riskabelt för oss att komma ut bland resten av publiken. Tacksamt mottog vi hennes erbjudande. Samtidigt avtalade vi att Keri-Lynn och Catharina skulle komma till Samanthas talk-show om fjorton dagar. De skulle bli intervjuade och även få framföra ett par sånger.

Taxin satte av oss vid Samanthas port. Jag följde henne upp. Dörren var uppbruten, lägenheten i kaos. Bokhyllorna tömda, böcker över hela golvet, byrålådor utdragna, garderoberna tömda, kläder slängda över bord och stolar, badrumsskåpet genomsökt, tvättkorgen uppochnedvänd etc. etc.....

Tjuvarna hade inte varit ute efter pengar. Ett smyckeskrin med en del dyra broscher och halsband var öppnat men orört. Det här var alltså inte ett verk av desperata knarkare, vad vi stod inför var något betydligt större.

Städningen tog oss många timmar. Vi var inte klara förrän klockan 8 på morgonen. Vi var då dödströtta. Samantha tog fram ett par uppblåsbara gummimadrasser på vilka vi skulle kunna få några timmars välförtjänt sömn.

Det smällde i brevlådan. Bland räkningar, trycksaker, reklam och annat fanns, förutom ett brev från Daphne, Samanthas dotter, ett stort konvolut utan avsändare. Jag varnade Samantha för att öppna kuvertet

innan jag fått undersöka det. Jag kan lukta mig till nitrater på långt håll och jag kan känna av detonatorer i ett brev lika bra som en blind läser Braille.

Försiktigt skar jag upp kuvertets ena sida med ett rakblad. Faran över. Innehållet visade sig vara en bunt med dokument.

Samantha, kommen direkt från duschen, iklädd endast en handduk om håret, ögnade igenom papperna. "Ja, då vet vi vilka som varit här och även vad det sökte."

Dokumentet innehöll vattentäta bevis i en av de största kriminalhärvor som någonsin hemsökt landet. Det fanns utförliga förteckningar över personer som skulle kunna skrämmas, alternativt mutas eller, om intet annat hjälpte, mördas: domare, åklagare, polischefer, guvernörer, ministrar, direktörer inom tunga industrier, läkemedelsbolag, massmedia, kommunikationer och försvarsväsende. Samhället höll på att angripas av en gigantisk cancersvulst som troligen redan bildat oräkneliga metastaser.

Samantha lade sig på mage och bad mig massera henne på ryggen. Hon säger att massage förbättrar genomblödningen i hjärnan och nu behövde hon tänka - tänka länge och intensivt.

Slutligen hade hon tänkt färdigt. Hon sammanställde en liten lista över frågor:

- 1/ Den som skickat brevet måste haft insyn i de inre kretsarna. Vem var han/hon?
- 2/ Varför hade vederbörande adresserat brevet just till Samantha?
- 3/ Var fanns brottsyndikatets huvudkontor?
- 4/ Hur omfattande var verksamheten?

Av dokumentet framgick att syndikatet skulle organiseras efter helt militära principer. I The Salvation Army avancerar man från menig till general. Men nu hade vi att göra med The Damnation Army. Där fick man börja som wannabee och praktisera som ficktjuv på tunnelbanan. Sedan kunde man avancera till biltjuv och vidare till utpressare, torped etc. Högst i denna hierarki stod yrkesmördarna. Bland dem återfanns alltså Larry Dumont. Ett fåtal högkvalificerade kunde som belöning för trogen tjänst, slippa fältarbetet och komma in på staben - den slutna krets som styrde hela verksamheten in i minsta detalj. Organisationen betalade inte fasta löner - allt byggde på provisioner.

En del av Samanthas frågor fick vi nästan omedelbart svar på. Som jag tidigare nämnt, har jag arrenderat ut min detektivbyrå till tre ytterst kompetenta spanare: Myra Hathaway, Tyra Landon och Don Franklin. (Samtliga dessa namn är pseudonymer.)

Här tvingas jag, för fullständighetens skull, göra en liten utveckling. Överklassfruar, vilkas huvudsakliga uppgift att vara dekorativa och representativa galjonsfigurer för sina så kallade "äktä män", är ofta sysslolösa, uttråkade och sexuellt otillfredsställda.

Många brukade besöka ett "massageinstitut" som tillhandahöll sexuella tjänster av lindrigt sagt avancerad natur. Kvinnor som så önskade kunde bli fastbundna nakna och kittlade över hela kroppen, bli smiskade med ris, alternativt få behandling med sinnrikt konstruerade dildos eller rent av ges "naturlig terapi" av extremt välutrustade gigolos.

Myra Hathaway fick besök av en dam som mot strikt tysthetslöfte berättade att "massageinstitutet" stängts av polisen men att kundregister och övriga dokument räddats undan i tid. Nu hade de tidigare ägarna hört av sig. Kunderna hade nu möjlighet att få köpa stillbilder och videokassetter på vilka de själva vred sig som ålar och sjöng som operadivor allteftersom orgasmerna kvillrade sig fram längs ljumskarna som ystra vårbäckar. Det framgick även att anbudet gällde prenumerationer på livstid. Ingenting var förevigat på gammaldags negativ och original-VHS, allt var digitalupptagningar som överförts till DVD och som följaktligen kunde kopieras i evighet med bild- och ljudskärpa intakt. Den som inte önskade prenumerera, skulle i stället kunna studera materialet i veckotidningen "Perverse Society" - ökad för sina hänsynslöst skabrösa bildreportage men läst av millioner.

Myra är född och uppväxt i Brasilien vilket förklarar hennes perfekta behärskning av portugisiskan. Till USA kom hon som 15-åring. Hon äger något som närmast liknar ett sjätte sinne. Dessutom är hon mästarinna på förklädnader.

Sålunda kom det sig, att ett visst kontor fick en ny städerska, en illegal invandrerska från Brasilien. Hon hette Ana Fernandez, talade en enkel folklig portugisiska samt kunde ett fåtal enklare glosor på engelska. Dessutom var hon analfabet och gav intryck av debilitet. Städa kunde hon dock.

Plötsligt hade "Ana Fernandez" försvunnit spårlöst och med henne en del ytterst komprometterande dokument. En i hast sammankallad kriskommitté gjorde en snabbanalys och kom fram till att Samantha, som stod högst på listan över fiender, var den som troligen låg bakom stölden. Samantha, som ständigt grävde och mullvadade hade vid flera tillfällen, sig själv ovetande, snuddat vid organisationens olika tentakler. Hon var alltså huvudmisstänkt. Besluts att hon skulle likvideras och hennes hem genomsökas. Att man intet fann i hennes gömmor berodde på att posten haft störningar. Brevet till Samantha hade helt enkelt inte nått fram vid tiden för razzian. Att det var adresserat till Samantha berodde på att Myra bedömt henne vara i särklass lämpligaste mottagare.

Inom organisationens ledning uppstod vidare en synnerligen vredgad irritation då det visade sig att någon infekterat datorn med virus. Borta var mängder oersättliga bilder och filmer på nakna överklassfruar, som, bundna vid stora "X-et", joddlade och dansade hulahula.

För att återkomma till förmiddagen i Samanthas lägenhet. Hon ringde sitt tevebolag som sände dels en pansarbil från ett vaktbolag, dels en ung man med en ryggsäck. Mannen återvände, förklädd till en kutryggig baglady med en smutsig plastkasse. Pansarbilen körde iväg och blev givetvis kapad halvvägs framme. Däremot nådde vår "baglady" sitt mål och kunde lämna in dokumenten till förvaring i Samanthas kassaskåp på tevebolaget.

Vi lämnade nu lägenheten för en promenad genom en närliggande park. Vi hade bägge ett stort behov av att få skingra tankarna. Samantha hade ordnat så att de komprometterande dokumenten skulle publiceras samma kväll i samhällsprogrammet "Inrikes rapport". Självt ville hon ägna sig åt sin kommande talkshow i vilken hon skulle återse vänner och bekanta från sina senaste tretton års äventyr.

Trots att hela samhället var i uppror efter avslöjandena och trots att delar av nationalgardet inkallats, kunde talkshowen sändas. I publiken sågs Athalia Nelson, Geoffrey Boone, Benny O. Salinger, Laetitia Comelli, Cicciolina, Tia Carrere, Carolyne Montgomery, Adiba Bint Ahmed, Daphne, Wilhelm Zweig, Maximilian Silberstein (Mac Silva), Samanthas syster Zenobia, Amelita Salinger (ej släkt med Benny O.), Bodel Sandburg, Dan Cedarwood, Miraculos Genesis, Sue-Ellen Weaver (Samanthas mor), Ebenezer Gollington, Beulah, Candelaria Ritz, Genny-Ella Sammartini, Yolanta I (måva, d.v.s. kvinnlig påve), Ellen DeGeneres, Sigourney Weaver (ej släkt med Samantha), Maura Tierney, Ruby Wax, Jean-Jacques de Mouton, Brigitte Bardot, Liza Minnelli, Princess Ann, Wallis Samson, f.d. påven Calixtus XXVIII (numer Charles Samson), Vong (buddhistmunk) Boris Karloff (ej skådespelaren), Angelina Capillodoro, René de Tour-Zelle, Catharina Stanza, Millary Blinton, David C. DeMille, Fran Drescher, Heliogabalus V, Doreann, Stina Dabrowsky och Horny Venus.

Vill nämna i korthet att Miraculos Genesis och Sue-Ellen inte är gifta. Han har fått tjänst vid genetiska institutionen i Stanford. Sue-Ellen är hans älskarinna.

Bodel har köpt hund, en Bearded Collie som heter Thelma. Förutom för att träffa Samantha kom hon hit för att tävla Thelma i dog agility.

Doreann är sig lik. Hon kan nu beskådas på Amelita Salingers underklädesaffischer landet runt. Man får gå väldigt nära affischen för att alls upptäcka några underkläder.

Samtliga i publiken hade infunnit sig på det icke förhandlingsbara villkoret att Samantha skulle genomföra hela programmet utan en tråd på kroppen. Så skedde. Samantha gjorde entré i en enorm vit fuskpäls som hon sedan, med en kelsjuk gest lät glida till golvet. Applåderna blev öronbedövande.

Nu kommer jag i min berättelse in på järnvägstrafik. Järnvägen kommer ut ur en tunnel i berget på 30 meters höjd. Via en bro över floddalen fortätter tågen in i en tunnel på andra sidan. De passerar inte ovan bron utan på räls som hänger under, buren av starka stålkonstruktioner. Bron är öppningsbar, av klafftyp. Vid broöppning stoppas all tågtrafik temporärt. Arrangemanget har medfört viss irritation bland de resande. Dessbättre är stora fartyg relativt ovanliga på floden. Under projekteringen av bron hade man övervägt en tunnel under flodbotten men detta skulle ha inneburit oöverkomliga kostnader.

Nu hade tunnarna varit stängda rätt länge för reparationer. Tågtrafiken hade omdirigerats med stora förseningar som följde. Emellertid var nu arbetena klara och tunnarna skulle återinvigas. För en gångs skull ägde allmänheten tillträde; tunnarna är normalt förbjudet område.

Ett flaggprytt tåg med delstatens honoratiores skulle långsamt glida fram över rälsen. En blåsorkester spelade. Före bron skulle tåget göra halt. Bron skulle öppnas och släppa igenom ett större slagskepp, en av marinens historiska klenoder: Eleanor Roosevelt, byggt 1933. Därefter skulle tåget fortsätta. Var det tänkt

Samantha och jag hade tillskansat oss bra platser i tunneln, nära bron. Tåget kom sakta smygande. Orkestern spelade. Flaggorna fladdrade. Plötsligt lösgjorde sig en skara män i rånarhuvor från publiken. De drog fram automatvapen, äntrade tåget och hotade att skjuta gisslan, en efter en i slumpvis ordning om inte Vincent Assasino frigavs ur fängelset, fick privat flygplan och fri lejd ut ur landet. Assasino var vår gamle bekant från Monterey. Han hade alltså frigivits mot borgen men använt tiden till att bygga upp "The Damnation Army".

Trots uppståndelsen undgick inte min blick ett bekant ansikte - Larry Dumont. Han hade haft den monumentala fräckheten att polisanmäla ett fall av misshandel. Han hade suttit bekvämt i sin fåtölj på operan för att höra Keri-Lynn Wilson dirigera Tjajkovsky. Helt oprovocerat hade han överfallits och misshandlats av en galning som slog honom i huvudet med en gevärskolv.

Misslyckandet med mordförsöket på Samantha hade kostat honom 45.000 \$ Han var nu besatt av hämndlystnad. Ögonen glödde av ett helvetiskt hat.

Samantha flydde mot bron. Just då hon satt fötterna på den, öppnades klaffen. Samantha blev kvar där men hennes klänning satt fast i en krok på torra land och slets av. Hon fick sällskap av Larry Dumont. Han drog kniv och anföll. Ett handgemäng på liv och död vidtog. Båda kontrahenterna hoppade från järnbalk till järnbalk. Samantha föll och blev hängande med endast händerna i en balk. Mördaren närmade sig. Hon lyckades ta sig upp och måtta en spark mot Dumont. Den träffade i skrevet och han tappade kniven. Den hamnade på Eleanor Roosevelt, fördäcket. Emellertid fortsatte kampen. Man skulle tro att utgången vore given men den (exempelvis jag) som någon gång tränat judo och därvid fått sparra en ung vältränad kvinna, häpnar över vilka muskelkrafter som ligger latenta i kvinnokroppen och som kan aktiveras vid behov.

Bakom mig pågick förhandlingar med kaparna men efter vad jag förstod var de absolut fruktlösa. Framför mig Samantha och Dumont i sin allttjämt lika ursinniga kamp. Jag kunde ha skjutit men vågade inte av rädsla för att träffa fel person.

Dramat fick emellertid en snabb upplösning. Dumont snavade på en balk och föll handlöst 30 meter ned i vattnet ur vilket han räddades av en polisbåt. Den här gången fanns tillräckligt många ögonvittnen för att sätta honom inom lås och bom åtminstone femton år.

Bakom mig hade polisen stormat tåget och fritagit gisslan. Några var sårade men ingen dödligt. Kaparna fördes iväg med handfängsel.

Slutet gott, allting gott. Vi besökte operan och hörde Catharina i hennes glansroll som Grethe i "Der ferne

Klang". Dirigent var som tidigare Keri-Lynn Wilson. I oxögat var allt lugnt.

Vi gick även och såg hundtävlingarna. Thelma, tidigare rankad 419 lyckades ta bronset och avancera till rank 17. Inte illa för en nybörjare.

Om Doreann vill jag helst inte tala. Hon hade klätt på sig sin "sjuksköterskedress", smugit sig in på andrologiska kliniken och gått runt bland de manliga patienterna. Sedan hon diskret smugit sig ut igen fick läkarna ta hand om hela 26 fall av svårartad priapism samt 7 fall av akut prostataförstoring. Ja, Doreann är helt enkelt för gräslig.

SLUT.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rune Thorsell med Poeter.se id #7007 innehar upphovsrätten